

Een op negen

MIKE GREENBERG

Een op negen

Vertaald door Erica Feberwee

Manteau

Dit boek is geschreven ter nagedachtenis aan Heidi Armitage

En opgedragen aan de beste vriendinnen die een mens zich maar kan wensen: Stacy Steponate Greenberg, Jane Greene en Wendy Gardiner

Voor altijd Heidi's Angels

Oorspronkelijke titel: *All You Could Ask For*

© 2013 by HarperCollins Publishers

© 2013 Nederlandse vertaling Uitgeverij Manteau /

WPG Uitgevers België nv, Mechelsesteenweg 203,

B-2018 Antwerpen en Erica Feberwee

www.manteau.be

info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland

Singel 262

1016 AC Amsterdam

Postbus 3879

1001 AR Amsterdam

Vertaling: Erica Feberwee

Omslagontwerp: Ronny&Johny

Foto omslag: © Shutterstock

Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2851 4

D/2013/0034/131

NUR 302

*We moeten leven voordat we doodgaan.
Want het leven kan een schitterend avontuur zijn.*

JOHN IRVING, *De wereld volgens Garp*

Deel 1

Brooke

Wie is dat? Van wie is die kont?

Dat was wat ik dacht.

Het is in elk geval niet de mijne.

Dat was wat ik dacht toen ik nog eens goed keek.

Ik heb een geweldige kont. Altijd gehad. Dat weet ik al sinds ik naar Colgate ging, waar ik lid werd van Tri Delta en op mijn eerste avond twee grote wegwerpbekers bowl achteroversloeg die stijf stond van de alcohol, en waar ik me tijdens het dansen liet zoenen door een schattige Sigma Chi. Paul Didier heette hij. Blauwe ogen, ultrakort kastanjebruin haar en nogal een nerd. Hij bezat een mate van geschifteheid die in een staat van dronkenschap minder storend was dan de volgende dag, toen we allemaal weer nuchter waren en hij met twaalf rozen bij me voor de deur stond. Toen had hij voor mij afgedaan. Schattig en geschift is leuk om mee te dansen en om een beetje klef mee te zoenen, maar meer ook niet. En rozen passen al helemaal niet in het plaatje!

Toen hij zag hoe weinig enthousiast ik op zijn bloemen reageerde had ik oprecht met hem te doen. Hij deed me denken aan een jong hondje dat in huis had geplast en vurig wenste dat hij het ongedaan kon maken. Maar honden kunnen geen plas opdweilen, net zomin als geschifte jongens de klok kunnen terugdraaien en doen alsof ze na één avond dronken zoenen géén rozen voor je hebben gekocht.

‘Ik eh... ik ben ook eerstejaars’, stuntelde hij en hij ging hoe langer hoe meer op een jong hondje lijken. ‘Dus ik ken hier nog niemand. Ik kom uit het Midden-Westen en ik vind jou echt ongelooflijk cool.’

‘Dank je wel. Maar je gaat me een beetje te snel’, zei ik op een toon alsof ik een jong hondje afkeurend toesprak.

‘Ja. Daar heb je eigenlijk ook wel gelijk in.’ Hij wendde

zich af, met de rozen nog in zijn hand. Maar voordat hij wegliep draaide hij zich nog een laatste keer naar me om, met zijn ogen half dichtgeknepen tegen de septemberzon. ‘Je hebt een geweldige kont, Brooke. Dat wilde ik nog even gezegd hebben.’

Weinig poëtisch, maar wel leuk om te horen. Dus toen ik vond dat ik lang genoeg gewacht had, rende ik achter hem aan en trok de bloemen uit zijn handen.

‘Ik dacht dat die voor mij waren?’

De geschifte grijns keerde terug op zijn gezicht. ‘Mag ik je bellen?’ vroeg hij aarzelend.

‘Dat mag.’ Ik draaide me op mijn hakken om en liep weg, in het besef dat hij me nastarde. Maar ik keek natuurlijk niet om. Geen denken aan! Zo had mijn moeder me niet opgevoed.

Weer in mijn kamer gooide ik de bloemen op het bed, tilde mijn Benetton-trui op en keek over mijn schouder in de lange spiegel die mijn verslaafde kamergenote tegen de binnenkant van onze deur had geplakt.

Paul had gelijk. Ik had een geweldige kont.

Dat is inmiddels twintig jaar geleden, en sindsdien heb ik echt niet dagelijks naar mijn kont gekeken. Maar de rest van mijn studententijd heb ik nog vaak aan de schattige, aandoenlijke Paul teruggedacht – ik heb me nog twee keer door hem laten zoenen voordat ik hem de bons gaf – en ben ik ervan overtuigd gebleven dat ik een geweldige kont had. Toen leerde ik Scott kennen, en hij gaf me vanaf onze aller-eerste avond samen het gevoel dat ik mooi ben. Trouwens, dat gevoel geeft hij me nog steeds, ook na de tweeling en de keizersnede; ook na alle hondenpoep en vieze kattenbakken, na alle aanvallen van buikgriep en slechte adem, na alle ontsnapte winden en de ochtenden dat je wakker wordt met smurrie in je ogen; kortom, alles wat funest is voor de

romantiek in het huwelijk. Na al die jaren slaagt hij er nog steeds in op precies het juiste moment naar me te knipogen.

Ik vind het heerlijk als hij naar me knipoogt. Want dan ben ik weer zijn vriendinnetje, dan ben ik weer de aanbiddelijke jonge studente van wie hij zo onder de indruk was dat ook hij na onze eerste date met een cadeautje kwam aanzetten. Geen twaalf rozen. Nog veel erger! Een kalender met foto's van exotische bestemmingen, waarop hij bij willekeurig gekozen dagen met lichtblauwe viltstift suggesties had geschreven; plannen voor ons samen.

'Nou, die zien we ook nooit meer terug, volgens mij', zei mijn vriendin Charlotte.

'Ach, dat weet ik niet...' Blijkbaar glimlachte ik, ook al had ik dat zelf niet door, want Charlotte begon te grijnzen en op dat moment wisten we allebei dat ik de ware had gevonden. Scott en ik zijn getrouwd en daar heb ik nooit spijt van gehad. Het was de beste beslissing van mijn leven. Inmiddels is hij bijna veertig en heb ik opnieuw een beslissing genomen. Maar ik sluit niet uit dat ik hier wel spijt van ga krijgen.

Ik kwam op het idee door mijn vriendin Ingrid, een beeldschone Zweedse die fotomodel is geweest. Toen we ongeveer een maand geleden na het tennissen aan de koffie zaten, sloeg ze zich tegen het voorhoofd.

'Shit!' Dankzij haar Zweedse accent is ze niet alleen beeldschon, maar ook nog eens ongelooflijk, onbeschrijfelijk onweerstaanbaar, zelfs voor vrouwen. Haar huis is het enige in heel Greenwich waar alle vaders zich verdringen om hun kinderen op te halen wanneer die daar hebben gespeeld. Bovendien is Ingrid heel erg aardig, niet zo arrogant en vooringenomen als de omhooggevallen stadse types waaruit een groot deel van de vrouwelijke bevolking hier bestaat.

'Wat is er?' vroeg ik.

‘Ik heb tegen Stefan gezegd dat ik een cheque voor hem in de brievenbus zou leggen. Maar dat ben ik helemaal vergeten!’ Ze begon in haar tas te rommelen. ‘Sorry, Brooke. Ik moet naar huis.’

‘Dan ga ik met je mee’, zei ik, deels omdat ik geen keus had – ik was met haar meegereden – en deels omdat Stefan ook mijn klusjesman is. Het was me opgevallen dat hij bij Ingrid doorgaans meer uren maakte dan bij mij. Sterker nog, als je op zoek bent naar een man die met zijn handen werkt, is de kans het grootst dat je die vindt bij de knapste blonde in de buurt.

Dus we haastten ons terug naar Ingrids huis, waar ze aanbiddelijk chaotisch de trap beklom naar haar zonnige kantoor boven de garage en twee laden plunderde op zoek naar haar chequeboek. Dat is een van de redenen dat ik haar zo graag mag: die aannemer zou met liefde desnoods een week op haar tuinpad hebben gewacht als dat hem een glimlach van Ingrid in haar perfecte tennisjurkje had opgeleverd. Maar zij is de enige die dat niet doorheeft, dus ze wist niet hoe snel ze haar verzuim moest goedmaken.

‘Ik ben zo terug!’ Ze rende langs me heen het kantoor uit, naar de brievenbus. Ik wilde haar al volgen toen mijn aandacht werd getrokken door iets wat ik op haar computer zag. In eerste instantie drong niet eens tot me door wat het was, maar toen ik een stap dichterbij kwam, besepte ik dat het mijn vriendin was, in haar blootje. Heel even maar, toen was ze weer weg. Een slideshow van naaktfoto’s, allemaal even mooi en smaakvol. Sterker nog, het was adembenemend en iets wat alleen zij zich kon permitteren. Ze was de enige vrouw die ik kende die geen medelijden zou oproepen, of die niet op z’n minst narcistisch en sneu zou lijken met een reeks naaktfoto’s van zichzelf als screensaver. In het geval van Ingrid was het alleen maar prachtig, misschien omdat

zij er zo prachtig uitzag. En op dat moment nam ik het besluit waar ik nu serieus aan begin te twijfelen. Voor zijn veertigste verjaardag zou ik mijn lieve, romantische, succesvolle echtgenoot geven wat iedere man wil.

Naaktfoto's van zijn vrouw.

Samantha

Wat doet die naakte vrouw daar?

Dat was de eerste gedachte die bij me opkwam. Maar het vreemde is dat het even duurde voordat ik ook maar enige emotie voelde. Aanvankelijk vond ik het vooral verwarrend, op een onschuldige manier, alsof het aantreffen van naaktfoto's in de inbox van mijn echtgenoot net zo iets was als het vinden van een paar sokken in de koelkast: *Wat doen díé hier in 's hemelsnaam?* Het duurde minutenlang voordat de betekenis van mijn vondst tot me doordrong. Dit waren geen sokken in de koelkast. Dit was lippenstift op een overhemd, een onbekende beha in bed. Dit was een probleem. Een groot probleem.

Misschien liet dat besef zo lang op zich wachten omdat ik nog geen koffie ophad. Of omdat ik nog niet was gekomen van mijn verbazing dat het me was gelukt in zijn mailbox te komen. Of misschien kwam het doordat ik als kersverse bruid nog op mijn roze wolk zat. Tenslotte was ik pas twee dagen getrouwd.

Toen de ernst van de zaak tot me doordrong ging dat heel langzaam, een beetje als koorts die opkomt. Het begon met een gevoel van duizeligheid dat geleidelijk aan overging in een lichte tinteling die zich verspreidde naar mijn maag, mijn benen, helemaal tot in de toppen van mijn vingers en mijn tenen. En ten slotte kreeg ik het ijskoud, wat afschu-

welijk was, want ik had niets warmes bij me. Ik had niet gedacht dat ik dat op Kauai nodig zou hebben.

Ik liep naar de schitterende badkamer in onze suite, het luxeparadijs waarin we de avond tevoren onze intrek hadden genomen. Het tapijt was nog altijd zacht onder mijn voeten. Het had zo heerlijk gevoeld toen ik mijn schoenen uitschopte na het diner, na de champagne, na de zwanen die langs ons volmaakte tafeltje met kaarslicht waren gezwommen, en na de volmaakte toost die Robert had uitgebracht: *Eindelijk alleen.*

Ons huwelijk was een schoolvoorbeeld van een rampenplan, en wel om twee redenen. De eerste was het geld van mijn vader. De tweede waren de verkiezingen. Wat het eerste betrof, mijn vader was het niet eens met mijn keuze omdat Robert veertien jaar ouder is dan ik. En vanwege reden nummer twee, de verkiezingen, zagen we ons genooddaakt om in het belang van Roberts carrière elke minuut van onze stormachtige relatie – tot op de dag van ons huwelijk – te besteden aan gesprekken met mensen die we nog nooit hadden ontmoet, waarbij het erom ging de indruk te wekken dat alles wat ze zeiden ons oprecht interesseerde. Ik had er niet zo veel moeite mee, ook al was het weinig opwindend, want het suggereerde dat Robert althans ergens in geloofde. Anders dan mijn vader, die behalve in geld helemaal nergens in geloofde. Vandaar dat hij me niet toestond te trouwen met een veel oudere man – een man die ik in een lift had leren kennen, amper drie maanden voor het huwelijk – zonder huwelijksvoorwaarden. Iets waar Robert geen enkele moeite mee had. Integendeel, hij reageerde heel volwassen en begripvol. ‘Als ik je vader was, zou ik precies hetzelfde hebben gedaan.’

En dat is precies de reden waarom ik met hem ben getrouwd. Omdat hij van die volwassen-mannen-dingen zegt.

Dus niet Robert maar ik was boos op mijn vader, die mijn manier van leven, mijn liefde voor de sport, voor de natuur, voor kamperen en wandelen altijd heeft afgekeurd. En die nooit heeft begrepen dat ik hoegenaamd niets geef om het enige wat er voor hem toe doet: zijn geld.

‘Ik was elf toen ik mijn honkbalhandschoen had kwijtge maakt’, vertelde hij ooit. ‘Ik had hem in het park laten liggen en toen ik terugging was hij verdwenen. Ik durfde niet naar huis uit angst voor wat mijn vader zou zeggen. Want ook al besepte ik drommels goed hoeveel zo’n handschoen kostte, het feit dat ik hem in het park had laten liggen suggereerde het tegendeel. Dus ik wist hoe teleurgesteld mijn vader zou zijn.’

Ik kon de verleiding niet weerstaan. ‘Het valt niet mee, hè, een vader die in je teleurgesteld is?’

‘Doe niet zo brutaal.’

‘En, hoe ging het verder?’

‘Hoe ging wát verder?’

‘Het verhaal van de honkbalhandschoen. Wat gebeurde er toen je het aan je vader vertelde?’

Mijn vader gebaarde met de achtteloosheid waar hij het patent op heeft. ‘Eigenlijk niks.’

‘Niks?’

‘Nee, eigenlijk niet, nee.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Wat is dan de moraal van het verhaal?’

‘Niet elk verhaal hoeft een moraal te hebben, jongedame. Ik wil gewoon dat je gelukkig bent. En als je vader is het mijn taak te voorkomen dat je de grootste vergissing van je leven maakt.’

Net waar je op zit te wachten op je trouwdag.

En het wás geen vergissing. Robert is anders dan alle jongens die ik heb gekend. Om te beginnen is hij geen jongen.

Hij is een man. Hij is officier van justitie in Los Angeles County, Californië. Hij stopt slechteriken in de gevangenis. Als dat geen mannelijke baan is!

We hebben elkaar leren kennen in Sacramento, waar ik was voor de bruiloft van een vriendin. Toen ik in mijn hotel naar de lift liep, zag ik een aantrekkelijke oudere man die naar me stond te kijken. Hij droeg een blauw pak met een smal streepje en een marineblauwe das; de uitmonstering van de hoofdrolspeler in een film uit de jaren veertig. Maar zijn ogen hadden iets zachts, wat in strijd leek met de zakelijkheid die zijn kleding uitstraalde. De lift kwam, maar ik liet hem gaan, zonder op de knop te drukken voor de volgende.

‘Sorry’, verontschuldigde hij zich haastig. ‘Het was niet mijn bedoeling je aan te gapen.’

Ik zei niets, maar ik geloof dat ik glimlachte.

Hij kwam langzaam naar me toe. ‘Niet om je lastig te vallen, maar eh... ik heb een geweldige dag achter de rug. Echt geweldig! En ik kan me gewoon niet voorstellen dat ik nu naar mijn kamer ga en daar in mijn eentje voor de televisie ga zitten. We kennen elkaar niet, maar ik kan je verzekeren dat ik aardig ben. En jij lijkt me ook aardig. Dus ik zou het erg leuk vinden om een drankje met je te gaan drinken en gewoon wat te praten. Ik zal me netjes gedragen. Op mijn woord als gentleman, want dat ben ik. En op mijn padvinderswoord, ook al ben ik nooit bij de padvinderij geweest, maar dat komt omdat ik geen vuur kon maken door twee stokjes tegen elkaar te wrijven. Hoe dan ook, jij bepaalt waar we naartoe gaan en waar je over wilt praten.’

Hij zweeg even. ‘Dat was nogal een lange intro’, zei hij toen. ‘Wat ik eigenlijk alleen maar wil zeggen, is: hallo, ik ben Robert. Mag ik je iets te drinken aanbieden?’

Drie maanden later had ik mijn baan opgezegd en mijn

appartement in New York opgegeven. Ik was bij hem ingetrokken in zijn huis in de Valley, we waren verloofd én we bereidden ons voor op de verkiezingen.

De reden dat hij ‘echt een geweldige dag had gehad’, die avond dat ik hem tegenkwam bij de lift, was dat de partijtop hem had gevraagd zich verkiesbaar te stellen voor de positie van luitenant-gouverneur. Eerlijk gezegd wist ik niet eens dat je je daarvoor verkiesbaar kon stellen; ik dacht dat de gouverneur zijn tweede man aanwees, net als de president. Zo zie je maar, elke dag leer je wat bij.

De daaropvolgende twee maanden gingen in een roes voorbij; een eindeloze aaneenschakeling van cocktailparty’s, ontvangsten, ontmoetingen en gesprekken achter gesloten deuren. Toen het allemaal achter de rug was en we hadden gewonnen, hadden we geen van beiden nog de energie om een bruiloft te organiseren.

‘Laten we het gewoon dit weekend doen’, zei Robert in de reusachtige, verlaten balzaal van een hotel, uren nadat het gejuich en de muziek waren verstomd. Het enige geluid was afkomstig van de veegmachines die de confetti opruimden. ‘Gewoon thuis, in stilte. Als je dat wilt, geven we over een paar weken een groot feest. Maar laten we nu vast trouwen. Ik kan niet wachten om getrouwd te zijn.’

Robert beschikt over het verbazingwekkende talent dat hij redelijk en romantisch tegelijk kan zijn. Ik kende niet één man die tot een van de twee in staat was, laat staan tot allebei. Hoe had ik hem kunnen weerstaan?

En dus trouwden we.

Mijn vader wilde er per se bij zijn. Dus stapte hij op het vliegtuig.

En zijn vriendin wilde per se een lunch serveren. Dus die werd verzorgd door een cateraar.

Het kantoor van Robert stuurde bloemen, de gouverneur

champagne, en twee plaatselijke televisiezoekers stuurden een verslaggever en een fotograaf. Ik neem aan dat de meeste meisjes zich hun trouwdag anders voorstellen, maar eerlijk gezegd had ik me van de mijne nooit een voorstelling gemaakt. Sterker nog, waarschijnlijk was dit voor mij de beste manier. Want als ik in een kerk had moeten trouwen, in een witte jurk met een enorme sleep, met driehonderd gasten, bruidspersoneel, trompetgeschal en alles wat er verder bij komt kijken, had ik waarschijnlijk de slappe lach gekregen. Nee, dat zou niks voor mij zijn geweest.

Hoe dan ook, dát was wat Robert bedoelde met zijn toast, tijdens het diner de vorige avond. 'Eindelijk alleen.' Daarna droeg hij me over de drempel van onze paradijselijke suite, hij kleepte me langzaam uit in het donker, bij het geluid van de golven die braken op het strand, en we bedreven staand de liefde. En toen nogmaals, liggend. En daarna kroepen we dicht tegen elkaar aan op het zachte tapijt. Ik voelde het kloppen van zijn hart tegen mijn huid, en toen het langzamer begon te slaan en zijn ademhaling weer regelmatig werd, dacht ik: voor het eerst in mijn leven is alles zoals het moet zijn.

En toen was het ochtend. Acht uur. En Robert was klaarwakker. Hij wordt altijd bruisend van energie wakker. Vanmorgen voelde ik zijn energie tegen mijn dij, dus we vrijden opnieuw, een vluggertje, en daarna vertrok hij om zich te laten masseren. Ik bleef nog even liggen, toen belde ik de roomservice en bestelde koffie, yoghurt en granola. Na het ontbijt had ik ook een afspraak voor een wellnessbehandeling, en die middag stond onze eerste les scubaduiken op het programma. Bijna zonder nadenken ging ik achter het bureau zitten, ik klapte Roberts laptop open voor mijn vaste ritueel – een zelfverzonnen spelletje – en tikte drie woorden in.

Roberts laptop heeft twee afzonderlijke portals. De eerste geeft uitsluitend toegang tot de standaardfuncties: Internet Explorer, Microsoft Outlook en wat spelletjes. Voor de tweede is een speciale clearance vereist, en Robert heeft me van meet af aan duidelijk gemaakt dat hij bij zijn installatie als luitenant-gouverneur schriftelijk heeft moeten beloven dat hij zonder die speciale clearance niemand – zelfs zijn allernaasten niet – toegang zal geven tot die portal. Toen hij me dat voor het eerst vertelde begon ik te lachen. ‘Het doet me denken aan Al Pacino die tegen Diane Keaton zegt dat ze niet naar zijn werk mag vragen.’ Maar Robert bleef volkomen serieus en ik ging er niet verder op door.

Dus sinds mijn verhuizing naar LA begin ik elke dag met één poging om toegang te krijgen tot die verboden portal. Ik heb het hem van een afstand regelmatig zien doen en ik weet bijna zeker dat ik dertien aanslagen heb geteld. Zeker weet ik het niet, want hij doet het razendsnel, maar ik houd het op dertien. En dus doe ik elke morgen voor het ontbijt een poging om de code te kraken. Niet omdat ik Robert niet vertrouw – écht niet – of omdat ik ook maar enigszins aan hem twijfel. Het is gewoon een spelletje, iets wat is begonnen als een grapje en zich heeft ontwikkeld tot mijn ochtendritueel. Wanneer ik eenmaal het verkeerde wachtwoord heb ingetikt, wordt de toegang een halfuur geblokkeerd en treedt de screensaver in werking, een foto van Magic Johnson tijdens een hookshot in een wedstrijd tegen de Celtics. Robert is een fan van de Lakers. Hij is geboren en getogen in Los Angeles en heeft weinig met rugby en honkbal. Trouwens, dat geldt voor alle sporten, behalve voor basketbal en in het bijzonder de Lakers. Wanneer ik mezelf koffie heb ingeschonken, gooi ik yoghurt over een handje granola, ik strooi er wat bessen overheen en dan ga ik achter het bureau zitten om Magic goeiemorgen te wensen. Leuk.

En onschuldig. Althans, dat was het. Tot vanmorgen.

Ik had al lang geleden besloten dat het wachtwoord met de Lakers te maken moest hebben en dus probeer ik elke ochtend een andere combinatie van dertien letters: Kobe-MagicWest; MagicJohnson1; Worthy&Jabaar; PhillsAGenius; Lakers Forever. Ze waren het geen van allemaal, en dat had ik ook niet verwacht. Tot er vanmorgen, in mijn bruidssuite op Kauai – wuivende palmbomen, krijsende papegaaien, de branding, de zee en een masseuse die op me wacht – te midden van al die gelukzaligheid een grappig idee bij me opkwam. In mijn hoofd telde ik de letters; vier, dan vijf, dan vier. Precies dertien. En te grappig om het niet te proberen. Dus met de onschuld die slechts in de ziel van een kersverse bruid kan wonen, nam ik een slok koffie en ik voerde het wachtwoord in dat de geheimen van mijn echtgenoot ontsloot.

FuckLarryBird.

En ineens was ik achter de elektronische deur, in een doorgang die leidde naar God mocht weten waar. Ik vermoedde dat het illegaal was wat ik had gedaan. Sterker nog, ik sloot niet uit dat mijn echtgenoot me zou moeten arresteren, in staat van beschuldiging stellen en naar de gevangenis sturen. Bij die gedachte gleed er een glimlach over mijn gezicht en ik besepte dat ik mijn sporen zorgvuldig zou moeten uitwissen.

Toen begon ik te lachen. Fuck Larry Bird? Ik weet niet eens meer hoe ik erop ben gekomen. Robert zegt altijd dat hij geen haat voelt jegens de misdadigers die hij veroordeelt; dat het hem slechts gaat om gerechtigheid. De enigen die hij haat, zijn de Boston Celtics. Maar 'Fuck Larry Bird' heb ik hem nooit horen zeggen. Sterker nog, hij vloekt zelden.

Toen viel mijn oog op het icoontje van Microsoft Outlook. Het knipperde anders dan anders. Als dat zou kunnen, zou ik zeggen dat het veelbetekenend naar me knip-

oogde. Ik móést erop klikken, of ik wilde of niet. Dus dat deed ik. En toen vond ik die foto. En ik dacht: wat doet die naakte vrouw daar? Wie is het? En wat doet ze in de inbox van mijn man?

Katherine

Klootzak!

Dat was het eerste wat ik vanochtend zei. Niet verrassend, want het is al negentien jaar het eerste wat ik zeg. Elke ochtend. Sinds de laatste keer dat ik Phillip nog in leven heb gezien.

Ik ben dol op die formulering. Want Phillip is natuurlijk nog springlevend. Sterker nog, hij ziet er beter uit dan ooit en hij is bovendien obsceen rijk. Denk vooral niet dat ik verbitterd ben. Want dat ben ik niet. Nou ja, niet echt. Maar wanneer ik zeg ‘de laatste keer dat ik Phillip nog in leven heb gezien’, bedoel ik de laatste keer voordat ik hem dood heb verklaard.

Hoe dan ook, nog in bed en na hartgrondig ‘klootzak’ te hebben gezegd, denk ik aan Dr. Gray en Thich Naht Hanh. En terwijl ik dat doe adem ik drie keer diep in. Langzaam. Zuiverend. Bij de eerste keer tel ik tot vijf, ik plooi mijn lippen in een vluchtige glimlach en ik tel nogmaals tot vijf bij het uitademen. Wanneer ik opnieuw diep inademen tel ik tot zes en ik adem zes tellen uit. En bij de laatste keer tel ik tot zeven. In... en weer uit. De vluchtige glimlach zorgt voor vrede in mijn hoofd. Dan ga ik rechtop zitten. Ik zwaai mijn benen over de rand van het bed, zet mijn voeten stevig op de hardhouten vloer en leg mijn handen tegen elkaar voor mijn borst. In die houding adem ik nogmaals vier keer diep in en bij elke uitademing herhaal ik De Meditatie.

Moge ik vervuld zijn van liefdevolle vriendelijkheid
Moge ik in vrede en evenwicht
Gezond en gelukkig zijn

Dan pas doe ik mijn ogen open. Diepen bewust inademend loop ik de kamer door naar mijn toilettafel. Mijn ademhaling vormt de band met het hier en nu. Volgens Dr. Gray pieker ik te veel over het verleden. En volgens Thich Naht Hanh moet ik me niet zo veel zorgen maken over de toekomst. Het enige waarover ze het blijkbaar eens zijn, is dat ik meer in het moment moet leven. En als een psych met een praktijk in de Upper East Side en een boeddhistische monnik het over iets eens zijn, dan lijkt dat 'iets' me de moeite van het overwegen waard.

Ik dwing mezelf langzaam door het appartement te lopen. Langzaam lopen is niets voor mij – trouwens, meditatie, bewust ademen en yoga ook niet – maar het helpt.

In de keuken haal ik de plastic zak met DINSDAG uit de koelkast. Ik schud de inhoud in de blender, voeg een halve kop amandelmelk toe en zet het apparaat aan. Dertig seconden later loop ik met een shake naar de televisie om CNBC aan te zetten. Het is vijf minuten over zes.

Tien minuten later sta ik op de loopband met dopjes in mijn oren en met mijn ogen half dichtgeknepen tegen de zon die boven de wolkenkrabbers uit gluuert. De beurskoersen bewegen over het scherm, onder de pratende hoofden waarvan ik het geluid heb uitgezet. Er is niets te zien wat de moeite waard is, niets wat ik gisteravond al niet wist. Ik zap langs de zenders, zonder dat ik ook maar één moment behoefte heb het geluid weer aan te zetten. Er is in de vroege ochtenduren geen enkele reden om naar de televisie te luisteren. Je hoeft alleen maar te lezen. Op de financiële zenders worden de prognoses van S&P en de beurskoersen in

het Verre Oosten getoond, op de nieuwskanalen rolt een tekstregel met de belangrijkste gebeurtenissen van de dag in telegramstijl over het scherm, op de sportzenders krijg je de wedstrijduitslagen en bij de familiezersenders de weersvoorspellingen. Ik hoef alleen maar naar de onderste tien centimeter van het scherm te kijken om volledig geïnformeerd te zijn. Presentatoren en hun gesproken tekst zijn tijdverspilling.

Ik stop mijn hartslagmeter onder mijn sportbeha en begin te lopen. Na een warming-up van vijf minuten is het tijd om met het serieuze werk te beginnen. Ik zet de loopband op elf kilometer per uur met een hellingshoek van drie graden. Het is doodstil in het appartement; het enige geluid in de veertien kamers is het gepiep van mijn sportschoenen op de band. Ik heb de muziek nog niet aangezet. Die bewaar ik voor later, tegen de tijd dat ik zo'n twintig minuten bezig ben en wel wat ondersteuning kan gebruiken. Ik voel me geweldig en zet de band al snel hoger. Twaalf kilometer per uur. Een hellingshoek van vier graden. Dat is veel. Maar ik kan het aan. Ik schakel mijn iPod in en scroll door mijn speellijst. Naar wie wil ik vandaag luisteren? Dr. Dre? Snoop Dogg? Eminem? Het voelt als een dag voor 'newskhool', dus ik klik op Jay-Z.

Nadat ik heb gedoucht loop ik naar mijn kleedkamer, waar ik mijn kleren de vorige avond al heb klaargelegd. Een getailleerd stretchwollen jasje met bijpassende rok van Brioni, een waterdichte zijden parka gevoerd met lamswol – er is regen voorspeld – en daarbij enkellaarsjes van Prada. Wanneer ik voor mijn toilettafel ga zitten slaak ik een diepe zucht. Het gezicht dat me aankijkt vanuit de spiegel biedt zo vroeg op de ochtend een weinig bemoedigende aanblik, en het zonlicht dat door de ramen recht achter me naar binnen stroomt, maakt het er niet beter op. Maar daar is wat

aan te doen. Even smeren, borstelen, kloppen en kwasten en ik ben weer zogoed als nieuw. Of in elk geval zo nieuw als binnen de mogelijkheden valt.

Dan buig ik langzaam mijn hoofd en sluit mijn ogen. Beneden staat de auto al te wachten. Buiten het raam wacht de nieuwe dag. En overal loeren de aasgieren, maar daar wil ik nu niet aan denken. Ik zoek opnieuw contact met mijn ademhaling en adem diep in, diep uit. In, uit. In, uit.

Moge ik vervuld zijn van liefdevolle vriendelijkheid
Moge ik in vrede en evenwicht
Gezond en gelukkig zijn

Ten slotte steek ik mijn kin naar voren en ik doe heel langzaam mijn ogen open. 'Klootzak.' Ik kijk mezelf recht in de ogen. 'Hij en al die andere klootzakken.'

In de lobby word ik opgewacht door Maurice. Hij tikt aan zijn pet en geeft me een grote latte van magere melk, zonderschuim. 'Goedemorgen, Katherine', zegt hij zoals altijd, op zijn vertrouwde toon.

'Insgelijks', zeg ik, ook zoals altijd.

'Het is koud.' Hij geeft me de *Wall Street Journal*. 'Dus knoop dat ding maar goed dicht.' Hij gebaart afkeurend naar mijn parka. 'Je zou je wat warmer moeten kleden.'

Ik glimlach. 'Mijn beste Maurice, je wilt niet weten hoeveel die parka heeft gekost. Voor dat geld kan hij maar beter zorgen dat ik het warm heb.'

Alsof ook de wind op me heeft gewacht, stort hij zich op ons wanneer we naar buiten gaan, zodat we de draaideur zelfs met ons tweeën amper vooruit krijgen. Met een gezicht van 'ik-heb-je-gewaarschuwd' houdt Maurice het achterportier voor me open. Het is dat ik zo dol op hem ben, anders zou ik het niet pikken.

Het is erg vroeg, de echte drukte moet nog beginnen. Op Park Avenue zijn de enige tekenen van leven wat stoere joggers op weg naar Central Park en een oude man die de stoep veegt voor de Franse bakkerij aan de overkant van de straat. Zo zie ik New York het liefst. Soms vraag ik Maurice of hij Fifth Avenue afrijdt, gewoon om uit het raampje te kijken en te genieten van de rust. Geen aanblik zo sereen als die van een verlaten verkeersader.

‘Moeten we onderweg nog ergens stoppen?’ vraagt Maurice wanneer hij achter het stuur gaat zitten.

‘Nee, dank je. Vandaag niet.’

De televisie in de limo staat op CNN en terwijl ik naar de tekst kijk die over het scherm loopt, begint mijn tas te trillen. Mijn telefoon gaat. Dat is vreemd, want er is niemand die me al voor achten belt. Ik haal mijn BlackBerry tevoorschijn en bij het zien van het nummer weet ik wie de beller is en waarom ze belt. Ik neem niet op.

‘Is er iets?’ vraagt Maurice vanaf de voorbank.

‘Nee, niks.’

Maar dat is niet waar. Het telefoontje was afkomstig van mijn moeder. Ik heb haar al meer dan een maand niet gesproken, maar ik weet waarom ze belde. Mijn blik gaat naar de datum boven aan de voorpagina van de *Wall Street Journal*. Zie je wel, het klopt. Ik heb er de hele ochtend nog niet aan gedacht.

‘Zeg, Maurice! Ik zou vandaag maar aardig tegen me zijn.’

‘Hoezo? Waarom dat zo ineens?’

‘Omdat ik jarig ben. En niet zomaar jarig. Ik ben veertig geworden!’

Brooke

Scott wordt volgende maand veertig!

Het is haast niet te geloven.

Hij lijkt nog zo op de jongen die me meenam naar concerten van Van Halen, die jello shots dronk bij McSorley's en die precies wist waar je de beste cocaïne kon krijgen toen dat nog nuttige informatie was. Die jongen is hij in veel opzichten nog steeds. Alleen is die jongen nu een man geworden. Een man die onze tweeling heel voorzichtig in zijn sterke handen hield. Een man die elke ochtend om vijf uur opstaat en het hele land, de hele wereld afreist, die vaak in de lounge van een luchthaven slaapt maar die nooit een opvoering of een honkbalwedstrijd mist, zonder te doen alsof dat iets heel bijzonders is. En juist dát maakt hem zo bijzonder. Een man die zonder zijn stem te verheffen gehoorzaamheid weet af te dwingen bij zijn kinderen, die een marathon rent om een verjaardag te gedenken en die zijn vrouw nog altijd weet te verleiden met een knipoog op het juiste moment.

Begrijp me niet verkeerd, hij is niet volmaakt. Dat zul je me niet horen beweren. Net als alle mannen is hij altijd een kind gebleven. Een jongen. En jongens betekenen nu eenmaal problemen. Vooral de droomjongens. 'Ik zou geen rustig moment meer hebben als ik jou was', zei Moeder toen ze hem voor het eerst ontmoette. 'Écht knappe mannen zijn gevaarlijk', voegde ze er desgevraagd aan toe. En Scott is knap. Écht knap. Nee, aanbiddelijk! Hij heeft nog dezelfde stralend blauwe ogen, hetzelfde golvende haar en zijn gezicht is in vijftien jaar nauwelijks veranderd. Misschien lijkt hij tegenwoordig zelfs jonger, omdat hij zijn ogen heeft laten laseren. Soms herken ik hem op oude foto's niet direct, omdat hij toen nog een bril met jampotbodems

droeg. Dus hij is niet volmaakt, maar hij kan me nog steeds aan het lachen maken, hij kan me nog steeds doen huiveren van genot. En dat na zeventien jaar samen. Volgens mij is dat echt bijzonder.

Hij mag er dan jonger uitzien dan twintig jaar geleden, zelf mag ik er ook nog best wezen. Ik ben misschien niet meer helemaal dezelfde – dat zie ik aan de lijnen in mijn gezicht, met name rond de mond – maar mijn rimpels zijn het bewijs van alle keren dat ik heb gelachen. Dus ik zou ze voor geen geld kwijt willen.

Maar nu mijn kont. Ik merk dat ik hem kritischer bekijk dan ooit. Mijn kont mag er ook nog best wezen. Stevig, maar niet té. Mijn billen zijn eerder rond dan dik. Een beetje zoals de billen van Beyoncé. Ik heb altijd uitgesproken rondingen gehad en dat is prima zolang ze maar glad en soepel zijn, zonder hobbels en bobbels. Die heb ik nooit gehad en die heb ik nog steeds niet. Kijkend naar mijn achterwerk besef ik echter dat ik weliswaar nog steeds geen dikke billen heb, maar dat ze wel behoorlijk gevuld beginnen te raken. En daar ben ik niet blij mee, gezien de foto's die ik wil laten maken.

Mijn echtgenoot reist bijna wekelijks de halve wereld rond en als ik niet wil dat hij naar porno kijkt of naar jongere, knappere vrouwen, dan moet ik me aan mijn deel van de overeenkomst houden. Dat vind ik niet meer dan redelijk en dat is het soort huwelijk dat we hebben, al sinds onze eerste Valentijnsdag, toen hij een ultrakort, ultrastrak nachthemdje voor me had gekocht bij Victoria's Secret. Het was minstens twee maten te klein, dus ik heb het stiekem geruild. Toen hij me erin zag werd hij helemaal wild, en dat vond ik geweldig. Scott is een echte man, briljant, machtig, maar ik kan hem doen beven van verlangen. Dan is hij weer de student van vroeger, vóór de bonussen, de personeelsop-

ties, de Range Rovers en de speedboten. Kort gezegd, we weten allebei wie bij ons thuis de broek aanheeft. Dat is mijn man. Maar er bestaat ook geen enkele twijfel over de vraag bij wie de werkelijke macht ligt.

Dus hij zal mijn cadeau geweldig vinden, net zoals hij het geweldig zal vinden dat ik op het idee ben gekomen het hem te geven. Nu moet ik alleen nog de moed verzamelen om het idee in daden om te zetten. En daarmee zijn we terug bij mijn kont, onderwerp van mijn inspectie in het stampvolle kamertje naast de nagelsalon waar ik ook mijn bikinilijn laat doen. De salon is eigendom van Sarah, een liefvallige Koreaanse die mijn tweeling bijna eerder had gezien dan ik. Ze gaf me een pedicure toen mijn vliezen braken. Dat soort ervaringen schept een band. Bovendien neem ik Megan ook af en toe mee voor een manicure – al sinds ze drie was – dus Sarah heeft mijn kinderen zien opgroeien. Op mijn beurt ken ik ook haar gezin. Haar kinderen zijn al volwassen, maar ze komen regelmatig in de salon langs en ik geniet ervan om Sarah trots te horen vertellen over haar dochter die verpleegkundige is, en over haar zoon die rechten studeert. Ik heb het gevoel dat we in de loop der jaren heel wat hebben meegemaakt, Sarah en ik. Toch weet ik niet goed hoe ik haar moet vertellen waar ik vandaag voor kom.

Want als ik het doe, dan doe ik het goed. Ik wil smaakvolle, mooie foto's, maar eerlijk is eerlijk, daarbij draait het om seks. Als ik wil dat mijn man liever naar mij kijkt dan naar porno, dan moeten die foto's van mij ook porno zijn. Nou ja, een beetje. Er wordt niets gespreid, er worden geen openingen getoond, er komen geen vulgaire standjes aan te pas, maar ik ga wel helemaal, frontaal bloot. En dus moet er eerst het een en ander gebeuren.

Kom maar op met die hars!

Ik doe dit voor het eerst, maar volgens vriendinnen die er

ervaring mee hebben is het heel normaal en hoef ik alleen mijn broek en mijn slip uit te doen.

Dus dat deed ik en ik ging op de behandeltafel zitten, bedekt met een strook papier.

Ik hoefde niet lang op Sarah te wachten. Ze kwam stralend binnen, samen met een meisje van een jaar of dertien.

‘Hallo, Brooke!’ riep ze vrolijk, ogenschijnlijk blind voor mijn naaktheid. ‘Dit is mijn nichtje. Ze heeft een opstel geschreven over de geschiedenis van het steakmes. Ik weet zeker dat je het leuk vindt om te lezen.’

Dat zei ze natuurlijk niet echt, maar haar Engels plaatst me soms voor raadselen.

‘Wat leuk.’ Ik knikte en trok ondertussen uit alle macht mijn truitje naar beneden, zonder het nichtje de hand te schudden, want ik had mijn twee handen hard nodig. ‘Woon je hier in de buurt?’

Het meisje knikte. Ze zei geen woord. En Sarah was ook stilgevallen. Ze keek alleen maar stralend naar haar nichtje. Al snel werd de stilte ongemakkelijk, dus ik voelde me geroepen die te verbreken.

‘Eh... Sarah, ik wilde vandaag eens iets anders proberen.’

‘O ja? Wat dan?’ vroeg Sarah.

Ik keek nadrukkelijk naar het meisje, want het was ondenkbaar dat ik mijn wensen kenbaar zou maken – laat staan dat ze ten uitvoer werden gebracht – waar een kind van dertien bij was. Het meisje zweeg nog altijd beleefd, alsof ze wachtte op instructies van mij. Maar die kwamen natuurlijk niet, al was het maar omdat ik me zo ongemakkelijk voelde dat ik amper een woord kon uitbrengen.

Maar toen kreeg Sarah eindelijk – en tot mijn grote opluchting – in de gaten wat ik wilde. Misschien merkte ze dat ik nerveus was. Of misschien zag ze mijn verfrommelde slip op de behandeltafel. Of mijn blote achterwerk dat onder mijn top uitstak.

‘O’, zei ze traag en langgerekt. Ze boog zich naar me toe. ‘Ga je vreemd?’

Daar moest ik zo om lachen dat ik alles vergat en mijn handen voor mijn mond sloeg. Met als gevolg dat ik nu echt in mijn blote kont zat. Haastig trok ik mijn topje weer naar beneden, met een blik op het kind, maar dat verblikte of verbloosde niet.

‘Ga maar liggen’, zei Sarah. Toen draaide ze zich om en zei iets tegen het meisje, dat me beleefd toeknikte en vertrok. Ik ging op mijn rug liggen terwijl Sarah de hars begon te verhitten.

‘Je weet toch dat het pijn doet, hè?’ zei ze onheilspellend.

Samantha

Plotseling werd ik me bewust van een pijn zoals ik die nooit eerder had gevoeld.

De verdoving die als het ware over me heen was gespoeld, maakte plaats voor een vurige marteling die me dreigde te verteren. De emoties waren overrompelend en nauwelijks uit elkaar te houden: verbijstering, ongeloof, ziedende woede, vermorzelend verdriet. En – dat was het allerergste – medelijden. Ik had nog nooit zo veel medelijden met anderen gehad als nu met mezelf.

Ik kroop weer in bed en stapelde alle kussens die ik kon vinden boven op me. Totale, inktzwarte duisternis, dat was wat ik wilde. Om niets meer te hoeven zien. Nooit meer. Het medelijden dreigde me volledig op te slokken. Ondanks alles drong het besef tot me door dat zelfmedelijden de meest verwoestende is van alle emoties. Boosheid kan motiveren, verdriet kan je harden, maar medelijden is verlammend. Ik kon niet eens huilen, ik had er de kracht niet voor. Ik kon

nauwelijks ademen, het was alsof er een loden last op mijn borst drukte, alsof mijn longen verkrampden. Ik probeerde diep in te ademen en ondertussen mijn gedachten te ordenen. Hoe was ik in deze situatie terechtgekomen? Ik was achtentwintig. Ik had me na mijn studie aangesloten bij het Peace Corps. Daarna was ik televisieproducent geworden in New York. En nu was ik een bedrogen bruid.

En toen rook ik hem. Een van de kussens die ik over mijn hoofd had getrokken, was het zijne en hij was ineens overal om me heen. Ik probeerde weg te komen, maar rolde per ongeluk naar zijn kant van het bed, in de ondiepe uitholling die zijn lichaam had achtergelaten. Toen raakte ik met mijn heup een vochtige plek, en ik schoot het bed uit. Dat was zijn vocht. We hadden die natte plek samen gemaakt. Hoe lang was dat geleden? Het voelde alsof er sindsdien dagen waren verstreken, maar wanneer was het gebeurd? Een uur geleden? Minder? Ik voelde hem op me, in me, en impulsief trok ik al mijn kleren uit en liep naar de badkamer. Daar zette ik de kraan van de douche aan, zo heet als ik kon verdragen, en ik begon uit alle macht te schrobben. Toen ik helemaal rood en schoon was, zette ik de kraan uit, ik trok een sportbeha, een broekje en hardloopschoenen aan en ik liep naar buiten, de treden af naar het strand. Eenmaal daar begon ik te rennen.

Ik wist niet waar ik heen ging. Ik wist amper waar ik was. Ik wist alleen dat ik moest rennen om mezelf weer onder controle te krijgen. Het zelfmedelijden dreigde me te veel te worden, ik kwam nauwelijks vooruit en hield me met moeite overeind, maar ik zette door. *Ik ben niet iemand die medelijden heeft met zichzelf. Zo ben ik niet.*

Zo ben ik echt niet. Ik heb medelijden met een heleboel mensen, maar nooit met mezelf. Ik heb medelijden met alle mensen met wie jij ook medelijden hebt: weeskinderen,

freaks in het circus, alleenstaande moeders, kinderen die geen huis hebben, weduwnaars met kinderen, crackbaby's, drugsverslaafden, blinde straatventers, dove bedelaars en alle mensen die een arm of een been missen of iets anders waar je niet zonder kunt. Voor jou houdt het daarmee waarschijnlijk op. Voor mij is dat nog maar het begin.

Ik heb verschrikkelijk veel medelijden met de vrouw die bij de drive-thru van de Dunkin'Donuts werkte, vlak bij het huis van mijn vader in Connecticut. Al vroor het dertig graden, ze was er. Zonder jas, zonder handschoenen boog ze uit het afhaalraam om wisselgeld terug te geven, koffie aan te reiken, en altijd met een glimlach. Ik verwonderde me over haar tevredenheid, soms benijdde ik haar zelfs. Ooit heb ik haar gevraagd waarom ze toch altijd zo gelukkig leek, en toen vertelde ze me het verhaal van haar leven. Het was gruwelijk. Bijna niet te geloven. Ze had een man die haar sloeg, haar dochter was omgekomen bij een auto-ongeluk, ze had een maand in het laarzenhok van de kerk geslapen. Maar ze besloot haar verhaal door te zeggen: 'Dit is de mooiste tijd van de dag, als ik hier ben, bij al die aardige mensen.' Ik keek om me heen, naar het publiek dat je bij een Dunkin'Donuts zou verwachten. In mijn ogen waren ze helemaal niet zo aardig. Maar dit waren de mooiste momenten van haar dag. Goedkope koffie en donuts serveren aan ondankbare klanten. Dit was haar leven. Op een dag was ze weg. Verdwenen. Ik heb bij iedereen navraag gedaan, maar niemand wist waar ze was gebleven. Ze was gewoon niet meer komen opdagen. 'Het gebeurt zo vaak dat onze mensen een betere baan vinden, en dan nemen ze niet de moeite om op te zeggen', zei de bedrijfsleider. Maar dat was het niet. Dat wist ik zeker. Ze zou die baan nooit hebben opgegeven, tenzij er iets verschrikkelijks was gebeurd. Wat, dat zal ik nooit weten. Toen ik die avond naar huis ging,

besepte ik dat ik niet eens wist hoe ze heette. En daar werd ik zo verdrietig van dat ik mezelf in slaap heb gehuild.

Ik heb ook heel vaak medelijden met mensen die ik nooit heb ontmoet.

Er was bijvoorbeeld laatst een vrouw die verschrikkelijk moest huilen toen ze van de tribune werd gehaald bij *The Price Is Right*. Het was haar aan te zien dat ze nog nooit zoiets opwindends had meegemaakt, maar het werd allemaal bedorven door de een of andere ellendeling die de prijs van een grasmaaier een dollar hoger schatte dan zij. Uiteindelijk mocht hij op het toneel komen om het spel met de dobbelstenen te spelen, terwijl zij stond te hopen dat ze nog een kans zou krijgen. Maar ik zag op mijn horloge dat de tijd bijna om was, dus die kans zou ze niet meer krijgen. Die hoopvolle uitdrukking op haar gezicht vond ik zo hartverscheurend dat ik ervan moest huilen. Dit was het moment waar het arme mens haar hele leven op had gewacht, maar die ene kans was alles wat ze kreeg.

In diezelfde aflevering zat nog een vrouw met wie ik medelijden had. Zij mocht wel op het toneel komen en ze deed mee met een spel waarbij ze een auto kon winnen, op voorwaarde dat ze de juiste prijs wist te raden. De auto waar het om ging was een kleine Mazda. Volgens mij konden er amper twee personen en twee tassen met boodschappen in, maar die arme vrouw noemde een prijs van 78.000 dollar. Drew Carey was zo verbijsterd dat ik dacht dat ze hem moesten wegdragen. En toch had die vrouw echt een goed gevoel over haar antwoord. Gedurende die ene minuut was ze er heilig van overtuigd dat ze een spiksplinternieuwe auto ging winnen, terwijl iedereen in de studio en thuis voor de buis wist dat ze geen schijn van kans had. In die korte tijd waarin ze er zelf als enige in geloofde, had ik verschrikkelijk met haar te doen.

Dat soort momenten heb ik eigenlijk elke dag. En wanneer je daar alle andere bij optelt – de voortdurende confrontatie met bijvoorbeeld kinderen in ontwikkelingslanden die lijden aan hongerodeem – is het bijna een dagtaak. De enige met wie ik nog nooit medelijden heb gehad, ben ikzelf.

Waarom zou ik ook? Ik had bij mijn geboorte al alles mee. Ik had rijke ouders, ik was gezond, dus ik heb altijd alles kunnen doen wat ik wilde. Natuurlijk, mijn vader kan hardvochtig en prikkelbaar zijn en de huidige vrouw in zijn leven is amper vier jaar ouder dan ik, maar dat raakt me niet echt. Ik heb medelijden met mijn moeder, omdat ze zo jong is gestorven, en met mijn jongere broer, die onze vader altijd heeft geïdealiseerd en daardoor in hem is teleurgesteld, zich persoonlijk verraden voelt door zijn tekortkomingen. Maar dat heeft me er niet van weerhouden mijn eigen keuzes te maken en mijn eigen leven te leiden. Ik heb zelfs nooit gedacht dat ook maar iemand medelijden met me zou kunnen hebben, laat staan ikzelf, tot het moment waarop ik FuckLarryBird typte op de laptop van mijn kersverse echtgenoot en de foto te zien kreeg van een naakte vrouw die ik niet direct herkende.

Ze was aantrekkelijk, maar verre van volmaakt; niet het soort vrouw dat je in de *Playboy* zou tegenkomen of op een van de vele pornosites waar mannen tegenwoordig aan hun trekken kunnen komen. Ze was niet gearbrusht, niet kunstmatig gebruind, niet geharst of gefotoshopt. Gewoon een mooie vrouw, misschien twintig jaar ouder dan ik. Negen-tien jaar, om precies te zijn. Tot op de dag nauwkeurig. Ik herinner me dat we bij onze eerste ontmoeting, tijdens de campagne, hadden gelachen toen we erachter kwamen dat we op dezelfde dag jarig waren. Ik weet nog wat ze zei. 'Dat is ook grappig, ik had je babysit kunnen zijn.' Ik had er niet

om kunnen lachen. En het lachen verging me helemaal bij het zien van haar opmerking bij de foto.

Dan kun je nog eens aan me denken wanneer je in Hawaï bent met je dochter.

En nu rende ik over het strand, zo hard en zo geconcentreerd mogelijk. Ik wist niet waar ik heen ging, maar dat maakte ook eigenlijk niet uit. Want als je ergens voor wegrent in plaats van ergens heen, doet het er niet toe welke kant je opgaat.

Katherine

Beter een verloren liefde dan nooit te hebben liefgehad. Zeggen ze.

Gelul!

Die uitspraak – of het gevoel dat erachter zit – is weer typisch zo’n voorbeeld van dingen die we verzinnen om ons beter te voelen. Net als dat regen op je trouwdag geluk brengt. Hoezo, geluk? Het is gewoon ontzettende pech als het regent op je trouwdag. Maar we zéggen dat het geluk brengt om onszelf te troosten als we drijfnat worden op onze bruiloft. Ik weet nog dat mijn vriendin Heidi ging trouwen, hier in Manhattan. Zij en haar verloofde hadden een dubbeldekker met open dak geregeld om de gasten van de kerk in de Upper West Side naar een restaurant in Gramercy Park te brengen. Maar het goot. De regen viel met bakken uit de lucht. Ik vergeet het nooit meer, Heidi met een vuilniszak over haar jurk en een douchemuts over haar haar. En alle gasten in de onderste verdieping van de dubbeldekker geperst. Dus nogmaals, hoezo geluk?

Anderzijds betekent regen op je trouwdag natuurlijk ook niet dat het huwelijk gedoemd is te mislukken. Sterker nog,

Heidi is nog steeds gelukkig getrouwd en ze heeft drie zoontjes wier namen me nu even ontschieten. Waar het om gaat is dat die regen op haar trouwdag helemaal geen geluk bracht, net zomin als een verloren liefde valt te verkiezen boven een leven zonder liefde.

‘Klootzak’, zei ik.

‘Wat zeg je?’

Ik was Maurice vergeten. ‘O, niks.’

‘Je zit voortdurend in jezelf te praten. Weet je wel zeker dat je naar kantoor wilt? Volgens mij kan ik je beter naar de dokter brengen’, zei hij opgewekt.

Ik heb het al eerder gezegd, ik ben dol op Maurice. Hij is echt, oprecht aardig en ik weet uit ervaring dat zulke mannen zeldzaam zijn. Als er zoiets bestaat als reïncarnatie, en als het universum ook maar enige gerechtigheid kent, zou Maurice in een volgend leven moeten terugkeren als supermodel, of basketbalster, of George Clooney. Stel dat Maurice zou reïncarneren als Heidi Klum, dan zou ik geen moment jaloers zijn op die eindeloos lange benen, op die volmaakte huid, op dat haar dat zelfs bij de hardste wind niet uit model raakt. Sterker nog, de wetenschap dat de winnaars van de genetische loterij die winst danken aan eigen goedheid, zou me erg gelukkig maken. Want als dat niet zo is, dan is het allemaal toeval en willekeur dat sommigen slank en beeldschoon zijn en anderen niet.

En als iemand in een volgend leven zou moeten krijgen wat hij verdient, dan is het Phillip! Ik heb het al helemaal bedacht. Een gepaste straf voor een leven gewijd aan uiterlijkheden, zonder een greintje dankbaarheid en waardering voor de rijkdom en het geluk die hem ten deel zijn gevallen. Het idee kwam een paar dagen geleden bij me op toen ik naar *Dirty Jobs* zat te kijken – ik ben dol op dat programma. De aflevering begon met idyllische beelden van een ranch

op een vroege ochtend bij zonsopgang. Een plaatje als uit een reisgids. Toen verscheen Mike Rowe in beeld. ‘Wat een prachtige dag!’ verklaarde hij opgewekt. ‘De ideale dag om wat paardensperma te verzamelen.’ En daar ging het programma dan ook over. Toen het afgelopen was, heb ik op de computer het verzamelen van hengstensperma gegoogeld. Fascinerend! De meest gebruikte methode bleek een kunstvagina te zijn, maar in sommige gevallen werkt dat niet en moet iemand de hengst handmatig bevredigen. Inderdaad, handmatig! En terwijl ik zat te lezen kwam er een gedachte bij me op die me niet meer losliet: als er zoiets bestaat als reïncarnatie, dan hoop ik dat Phillip terugkomt als paardenaftrekker.

Vind je me nu een bitch? Jammer dan. Maar Phillip is wel de tweede man in mijn leven die me zo gruwelijk in de steek heeft gelaten dat ik er nooit meer overheen ben gekomen. De eerste was mijn vader, maar hoe diep, hoe bitter je ook teleurgesteld kunt zijn in je vader, je wenst hem niet toe dat hij paarden aan hun gerief moet helpen.

De tijd dat Phillip en ik samen zijn geweest, heeft inmiddels iets onwezenlijks, alsof het allemaal nooit echt is gebeurd. Niet dat ik er geen herinneringen aan heb – ik herinner me nog alles – maar ik weet niet meer hoe het voelde, hoe het smaakte, hoe het rook. In gedachten zie ik nog de verlezen, maar briljante jongen voor me die ik ontmoette op de dag van inschrijving op de Harvard Business School. Hij was zeven jaar ouder dan ik en had al een carrière op Wall Street achter de rug. Zijn werkgever betaalde zijn opleiding. Phillip was geniaal, dat was ook toen al voor iedereen duidelijk. Ik herinner me zijn weerbarstige, zwarte haar dat krulde in zijn nek en dat zo helemaal niet paste bij zijn gezicht. We waren allebei buitenbeentjes, ieder op onze eigen manier. Ik vanwege mijn vader. Phillip omdat hij van de verkeerde

kant van het spoor kwam. Hij was een schoolvoorbeeld van iemand die zich volledig op eigen kracht had opgewerkt. Zijn vader, een lieve, charmante man, was melkboer in Brooklyn. Phillip, die als beste van ons jaar zou afstuderen, zei altijd dat wat hij in zijn jeugd op straat had geleerd, hem meer had gevormd dan het volledige aanbod van colleges op de HBS. Hij was een vechter en als het moest, deinsde hij er niet voor terug vuile handen te maken.

Maar ik zag ook zijn andere kant. Ik was de enige tegenover wie hij zich – heel soms – blootgaf. En hij kon erg grappig zijn. Hij bezat een bijtende, sarcastische humor, die in mijn ogen voortkwam uit onzekerheid over het feit dat hij als enige op de meest prestigieuze universiteit van het land uit Brooklyn kwam. Net als ik was hij dol op oude films. Daarin vonden we elkaar. Zijn grote idool was Humphrey Bogart. De enige keren dat hij echt gek deed, was bij het aan boord gaan van een vliegtuig. Dan kon hij het nooit laten die beroemde regels uit *Casablanca* te citeren.

‘Denk erom dat je aan boord gaat’, zei hij met een exacte imitatie van de mimiek en de stem van Bogart. ‘Als je het niet doet, krijg je er spijt van. Misschien niet vandaag. Misschien niet morgen. Maar spoedig. En voor de rest van je leven.’

Ik heb *Casablanca* altijd een geweldige film gevonden en ik vond Phillip geweldig. Ik hield krankzinnig veel van hem, zoals Ingrid Bergman van Bogey hield. Alleen zou ik veel egoïstischer zijn geweest en zelfs geen moment hebben overwogen hem op te geven voor de goede zaak. Als het aan mij had gelegen, was Parijs gevallen en hadden de Duitsers over Fifth Avenue gemarcheerd! Ik zou die man nooit hebben losgelaten. En dat is ook precies de reden waarom het einde me zo veel pijn deed en waarom ik droom van Phillip in de rol van hengstenaftrekker.

Een goed leven is de beste wraak. Zeggen ze. Nou, daar geloof ik ook niet in. Niemand leeft beter dan ik, met een maisonnette aan Park Avenue, een chauffeur, een kok, een assistente en een schitterend huis in South Hampton. En dat heb ik allemaal op eigen kracht bereikt. Maar ik ben er nog altijd niet overheen hoe het destijds met Phillip is gegaan, en ik betwijfel of ik er ooit overheen zal komen. Dus mijn vurigste wens is dat hij tien keer zo ongelukkig is als ik.

Misschien ben ik een bitch. Het zij zo.

Samantha

Klootzak!

Bij elke stap dreunde het woord door mijn hoofd. En het werkte bevrijdend; dat ene woord hielp me af van mijn zelf-medelijden. Boosheid is inspirerend. Boosheid heeft oorlogen in gang gezet, ziektes genezen, beschavingen overwonnen; het is niet de meest positieve emotie, maar het helpt wel om dingen voor elkaar te krijgen. En in dit geval voelde ik me erdoor geholpen. De boosheid joeg door me heen en dreef me voort, met elke volgende stap. Het hielp. En al rennend begon ik me te herinneren wie ik ben.

Klootzak!

Ik ben niet de echtgenote van een politicus. Ik ben een sportvrouw. Op de middelbare school was ik aanvoerder van het voetbal- én het lacrosseteam. In het laatste jaar van mijn studie heb ik drie marathons gerend. Toen ik in New York woonde, speelde ik dagelijks ultimate frisbee in Central Park. Ik heb rotsen en bergen beklommen, ik ski, ik surf. Ik sta niet op een provisorisch podium in hotelbalzalen te wuiven en beleefd maar nietszeggend te glimlachen.

Klootzak!

Na mijn tijd bij het Peace Corps vond ik een baan bij MTV Sports en ik genoot van het werk. Ik maakte programma's over bijzondere atleten, waarvoor ik het hele land, de hele wereld afreisde. Ik filmde motorcrossers, skydivers, cliff-divers en skateboarders. Ik trok drie weken door de woestijn van Arizona om opnamen te maken van een vent die dagelijks meer dan zestig kilometer rende. Op zijn blote voeten! Gewoon omdat hij daar plezier in had. Ik heb mannen gefilmd die op de fiets bergen beklommen, mannen die met hun blote handen met krokodillen vochten. En al filmend heb ik aan de meeste van die activiteiten meegedaan. Ik ben met een parachute uit een vliegtuig gesprongen, met een bungeetouw van een bergtop, op een motor over een Volkswagen. Ik heb over hete kolen gelopen, ik heb honing uit een korf vol bijen gehaald, ik heb met een reusachtige witte haai gezwommen. Het lijkt allemaal heel lang geleden, een ander leven zelfs, maar dat is niet zo. Sterker nog, dat zwemmen met die haai was dít jaar op dít eiland. Dat meisje ben ik nog steeds, ik heb alleen even een zij-sprongetje gemaakt.

Klootzak!

De hemel was onwaarschijnlijk blauw, er was nergens een wolk te bekennen. Een volmaakte dag zoals je die alleen in Hawaï kunt beleven, met de verrukkelijke warmte die je nergens anders vindt. Ik begon te transpireren, mijn benen kwamen in een soepel, comfortabel ritme en ik herinner me niet dat ik me ooit zo los, zo sterk heb gevoeld. Elke stap was bevrijdend, elke ademtocht stimulerend. Geen spanning, geen vermoeidheid, geen pijn, alleen het regelmatige kloppen van mijn hart, vergezeld door het ritmische aanrollen van de golven. Boven mijn hoofd hoorde ik het geroep van meeuwen, in de verte klonk een Polynesische melodie.

Dat alles bij elkaar zorgde voor de vredigste, de mooiste, de meest volmaakte zen-ervaring van mijn leven. Ik was volledig een met de lucht, de zee en de aarde. En met elke stap, met elke hartslag klonk steeds datzelfde woord in mijn hoofd. Telkens en telkens weer.

Klootzak.

Ik heb geen idee hoeveel tijd er verstreek, het liefst had ik eeuwig door willen rennen, maar uiteindelijk had mijn lichaam brandstof nodig. Ik merkte dat het om water en voedsel schreeuwde, en het drong tot me door dat ik helemaal niet had ontbeten. Dat besef had op geen beter moment kunnen komen, want ik naderde wat eruitzag als een vijfsterrenhotel. En dus rende ik rechtstreeks naar binnen, dwars door de lobby naar een restaurant, buiten bij het zwembad. Ik hijgde niet eens toen ik naar de menukaart vroeg. Ik wilde de gezondste keuze die ze hadden, het gezondst denkbare eten. Het voelde alsof ik de aarde zelf zou kunnen verslinden.

‘Een portie vers fruit, graag’, zei ik tegen de sympathieke ober die mijn bestelling kwam opnemen. ‘En noten als u die hebt. O, en granola en een heleboel koud water.’

‘Kan ik dat op uw kamernummer zetten?’

‘Nee, ik logeer hier niet.’

Hij vroeg in welk hotel ik dan verbleef. Ik vertelde het hem en informeerde hoe ver de twee hotels uit elkaar lagen.

‘Dat kan ik u niet precies vertellen, miss. Maar ik kan het wel voor u navragen.’

‘Heel graag, als het niet te veel moeite is.’

Hij was al snel terug met de mooiste portie fruit die ik ooit heb gezien, een reusachtige schaal hoog opgestapeld met grapefruit, ananas, bessen en diverse andere stralend gekleurde vruchten.

‘Ik heb het nagevraagd bij de balie’, vertelde hij terwijl ik

mijn tanden in een mango zette. ‘Het is bijna dertig kilometer van uw hotel hierheen.’

Ik stopte met kauwen.

‘Pardon?’

‘Bijna dertig kilometer’, herhaalde hij. ‘Hoe lang hebt u erover gereden?’

‘Ik ben niet met de auto. Ik ben komen rennen.’

‘Wow! Wat een afstand! En wat een geweldige manier om de dag te beginnen. Dan zal de lunch u wel smaken.’

Lunch?

‘Hoe laat is het?’ vroeg ik.

‘Bijna twaalf uur, miss.’

‘Dank u wel.’ Ik had drie uur gerend.

Ik verslond alles wat op de schaal lag – bessen, vijgen, rozijnen, amandelen, walnoten, macadamia’s, mango, ananas, kokosnoot – en genoot van elke hap. Toen de kan ijswater leeg was bestelde ik er nog een, en die ging ook moeiteloos op. Ten slotte leunde ik achterover en ik liet de zon mijn gezicht koesteren. Ik zou nog langer willen rennen, of misschien zou ik gaan zwemmen. Maar eerst moest ik het eten laten zakken. Uiteindelijk kwam de sympathieke ober terug en begon beschaafd neuriënd de tafel af te ruimen.

‘Kan ik verder nog iets voor u doen?’ vroeg hij.

De zon op mijn wangen voelde heerlijk.

‘Ja’, zei ik zonder mijn ogen open te doen. ‘Hebt u nog een kamer vrij?’

Brooke

Volgens mij zijn mijn uitspraken zelden verrassend.

Als moeder zeg ik voornamelijk dingen die anderen van me verwachten.

Nee, Megan, op een doordeweekse dag wil ik niet dat je bij Parker slaapt.

Ja, Jared, je eet eerst je asperges op. Anders krijg je geen ijsje.

En ook in mijn rol als echtgenote geloof ik niet dat ik Scott vaak verras.

Lieverd, we gaan vrijdag uit eten met de Ronsons. Ze is zwanger. Niet vergeten. Maar denk erom, je weet van niets.

Doe de deur dicht. Volgens mij zijn de kinderen nog wakker.

Ik tennis drie keer in de week met een stel vrouwen, en de gesprekken die daar worden gevoerd zijn ook niet bepaald choquerend.

Ik moet ongesteld worden.

Echt, nog één zo'n opmerking over mijn kapper en ik serveer de bal recht tegen haar achterhoofd.

Dus het gebeurt zelden dat iemand me volslagen verrast aankijkt. Dat is best erg als je erover nadenkt. Niemand wil voorspelbaar worden gevonden. Ik ga er prat op dat ik betrouwbaar ben, maar voorspelbaar is een ander verhaal. Dat komt dicht in de buurt van saai, en dat wil ik niet zijn.

Dus ik kreeg een kick van de manier waarop Pamela me aankeek toen ik mijn voornemen kenbaar maakte. 'Ik wil dat je me naakt fotografeert. Volgende week. Lukt dat, denk je?'

Ze reageerde niet direct, er verscheen een blos op haar gezicht en ze schudde even met haar hoofd als om haar oren te ontstoppen.

'Zeg dat nog eens.'

'Ik wil dat je me naakt fotografeert.'

Ze aarzelde opnieuw even. 'Voor alle duidelijkheid, lieverd, wat bedoel je precies? Als we dat doen, wie van ons moet er dan naakt zijn?'

Toen begonnen we allebei te giechelen, en dat gebeurt me niet vaak meer. We giechelden zoals Megan en haar

vriendinnetjes dat doen wanneer ik zeg dat ze verliefd zijn op een van de Jonas Brothers, of op de superschattige jongen met krullen die een klas hoger zit. We giechelden alsof we al ons hele leven vriendinnen waren. En dat zijn we niet. Ik ken Pamela pas vier jaar, sinds de avond waarop ik moest voorkomen dat Scott een vrouw recht in haar gezicht stompte.

Pamela is van een generatie ouder en ze behoort tot de vaste kern vriendinnen die iedere vrouw zou moeten hebben. Je weet vast wel wat ik bedoel. Om te beginnen heeft iedere vrouw een zus nodig, en bij gebrek aan een zus een vriendin die als een zus voor je is. Een vriendin die voor je kinderen zorgt alsof ze de hare zijn en die het zegt als je te veel rouge ophebt. En dan heb je de vriendin die altijd alles weet, die je bijpraat over de roddels – van Brad en Angelina zijn nu echt uit elkaar en zij heeft iets met haar astroloog tot Toen Susan laatst thuiskwam zat Richard in de jacuzzi met Anna Demetrio, in badpak blijkbaar, maar kom op, zeg, het kan natuurlijk écht niet. Zo'n vriendin moet iedere vrouw hebben. Maar ook een vriendin – en dat is de voornaamste – die als een moeder voor je is, maar dan een moeder naar wie je wel wilt luisteren. Als mijn moeder vindt dat ik iets verkeerd doe, dan doe ik het de helft van de tijd juist tóch. Maar we hebben allemaal een vriendin nodig die je waarschuwt als je in de fout dreigt te gaan: je moet je kinderen geen tilapia geven, daar zitten te veel slechte omega 6-vetzuren in en te weinig omega 3. Dat hotel zou ik je afraden, er is voor de kinderen niets te doen en het is twintig minuten lopen naar het dichtstbijzijnde restaurant. Die Metamuci-wafels kun je beter niet eten; ze doen niets voor je stoelgang, integendeel, je raakt er alleen maar vol en opgezet van. Zo'n vriendin heeft iedere vrouw nodig.

En in mijn geval is dat Pamela. Ze is ouder dan ik, ze weet wat er in de wereld te koop is en ze is het perfecte klank-

bord. Ik kan me niet herinneren dat ik haar ooit tevergeefs om raad heb gevraagd. Ze is bovendien de beste fotograaf in Greenwich en dat kan ook geen kwaad. Zo hebben we haar leren kennen. We hebben haar gekocht. Tenminste, dat hebben we geprobeerd. En toen het niet lukte, vond ze dat zo sneu dat we haar alsnog konden krijgen. Ik zal het je uitleggen.

Er was een inzamelingsactie georganiseerd op de school van de kinderen, dus ik zei tegen Scott dat we bij de veiling op één ding moesten bieden en zorgen dat we het kregen. Hij koos de fotoshoot met Pamela, zodat we eindelijk professionele foto's konden laten maken van onze kinderen en – in zijn woorden – ‘een kerstkaart waar we mee voor de dag kunnen komen’. Hij postte de hele avond bij de veilingtafel en bood onmiddellijk meer zodra iemand over ons bod heen ging. Toen er misschien nog een halfuur te gaan was, werd duidelijk dat de strijd zou gaan tussen Scott en een andere vader, een aardige man met al wat grotere kinderen. Ik keek toe terwijl ze tegen elkaar opboden en elkaar aankeken alsof het ging om een partij poker met een hoge inzet. Mannen kunnen toch zo grappig zijn. Ze verhoogden hun bod telkens met twintig dollar, meer niet. Maar de sfeer was geladen, alsof de een de ander uiteindelijk met een witte handschoen in het gezicht zou slaan. Bij de mededeling dat de laatste minuut was ingegaan gaf Scott de doorslag. Hij pakte met een zwierig gebaar de pen en verhoogde zijn bod met tweehonderd dollar. De andere vader zag het, keerde zich naar Scott en knikte ten teken dat hij zich gewonnen gaf. Het was voorbij. Scott had gewonnen.

De veilingmeester begon af te tellen. ‘Dames en heren, u hebt nog tien seconden om het laatste bod te verhogen. Negen, acht, zeven, zes, vijf..’

Tot mijn afschuw kwam er een opzichtige blondine met

enorme tieten en gebleekt haar naar voren. Ze pakte de pen en schreef iets op, net voordat de veilingmeester afsloeg. Toen liep ze weer weg, honend met haar kont zwaaiend in haar veel te strakke witte spijkerbroek.

Scott was als verlamd. Hij kon zich letterlijk niet bewegen. Dus ik liep naar het papier en zag dat ze met vijf dollar over zijn bod heen was gegaan. Alle vorige biedingen waren met minimaal twintig dollar verhoogd, maar zij had slordig ‘\$ 605’ neergekrabbeld en haar naam. Daarmee was de zaak beslist. Toen ik terugliep naar Scott zag ik dat hij beefde.

‘Heeft ze meer geboden?’ vroeg hij.

Ik knikte, vurig hopend dat hij de voor de hand liggende vraag niet zou stellen.

‘Hoeveel?’

Ik kon er niet onderuit. Hij werd vuurrood toen hij het hoorde. ‘Brooke, jij bent met dit soort dingen grootgebracht. Jij kent de regels, de etiquette. Kan dat zomaar? Als het een vent was geweest, had ik hem een ram verkocht.’

‘Dat lijkt me nogal ongepast’, zei ik.

‘Wat bedoel je? De manier waarop het is gegaan? Of als het een vent was geweest en ik had hem een ram verkocht?’

‘Lieverd, rustig nou maar. Voor driehonderd dollar minder kunnen we die fotograaf alsnog laten komen als we dat willen.’

‘Daar gaat het niet om.’ Hij had natuurlijk gelijk. Daar ging het niet om.

Uiteindelijk bleek dat Pamela bij de veiling aanwezig was en had gezien wat er was gebeurd. Ze reageerde alleraardigst en stemde ermee in ons bod ook te aanvaarden. We hieven het glas en dat was het begin van een vriendschap die heel belangrijk voor me is. En nu zitten we samen te giechelen terwijl ik haar uitleg dat ze zulke prachtige foto’s van mijn kinderen en ons hele gezin heeft gemaakt – en niet

te vergeten vier spectaculaire kerstkaarten – dat ik wil dat ze bij me thuis komt zodat ik voor naaktfoto's kan poseren.

We spraken af voor die dinsdag – het bleek dat ik een paar dagen moest wachten omdat mijn huid rood en vlekkerig was van het harsen. Trouwens, wat een kwelling! Ik krijg nog liever niet-verdoofd een drieling op de achterbank van een taxi dan dat ik dát nog eens wil meemaken.

Hoe dan ook, zodra de kinderen in de bus zaten, begon ik na te denken over de juiste sfeer die ik wilde creëren. Om te beginnen moest ik beslissen in welke kamer we het gingen doen. De slaapkamer leek de voor de hand liggende keuze, maar die is bij ons niet echt sexy. Wel comfortabel en gezellig. En ik vind het heerlijk om met Scott in bed te liggen en te kletsen terwijl de open haard brandt. Maar ook al gebeurt het meestal daar als we seks hebben, het zijn niet onze meest romantische momenten. Want doorgaans gaat het om een vluggertje, 's ochtends in het weekend, voordat de kinderen wakker worden. En echt spontaan is het ook nooit, want ik moet eerst zeker weten dat de deur op slot zit, omdat ik er niet aan moet denken tijdens de daad betrapt te worden.

'Lieverd,' hijgde Scott ooit in mijn oor, 'de kinderen zijn er helemaal niet.'

'Maar stel nou dat Lucy binnenkomt?'

'Lucy is een golden retriever.'

'Dat weet ik, maar ze komt voortdurend de kamer binnenstormen.'

'Nogmaals, we hebben het over een hond.'

'Ik kan geen seks hebben als de hond staat te kijken.' Ik ging rechtop zitten. 'Dat hoort gewoon niet.'

Sindsdien heeft hij nooit meer geprotesteerd als ik zeg dat de deur op slot moet. Trouwens, Pamela gierde het uit toen ik het haar vertelde en ze opperde dat foto's van mij

naast een open deur waarschijnlijk het toppunt van erotiek waren.

Dus de slaapkamer viel af. De keuken dan? Daar brengen we als gezin de meeste tijd door. Ik achter het fornuis of met iets anders bezig, de kinderen met hun huiswerk aan tafel of op de bank voor de televisie in de aangrenzende speelannex familiekamer. Scott heeft al vaak gezegd hoe sexy hij me vindt als ik sta te koken, maar volgens mij doet hij dat alleen maar om me in de juiste stemming te krijgen voor een vluggertje na het eten. En vaak lukt het hem nog ook. Mij hoor je niet klagen, maar ik geloof toch niet dat de keuken de juiste locatie is voor de foto's.

Hetzelfde geldt voor Scotts werkkamer. Behalve een bureau en een stoel staan er een computer, een fax, een kopieerapparaat, een printer, twee telefoons, een kleine televisie en een Bose-radio. Allemaal functioneel, allemaal met een snoer.

De kamers van de kinderen zijn uiteraard taboe, net als de badkamers, zelfs de grootste met het bubbelbad, want als er ook maar een vermoeden bestaat van een wc in de buurt, is het effect bedorven. En ik weiger het buiten te doen, bij het zwembad. Mijn buurvrouw is niet alleen een snob, ze is vooral heel erg nieuwsgierig en praatziek, dus als ze ook maar een glimp van mijn blote kont opvangt, kan ik er net zo goed mee op de televisie.

Dus ik zit met een uiterst merkwaardig probleem. *All dressed up and no place to go*, maar dan andersom. Ik wil uit de kleren, maar ik kan nergens heen, nota bene in mijn eigen huis!

Samantha

Toen ik mijn ogen opendeed, stond de ober met de sympathieke glimlach nog te wachten. Tot ik teruglachte, nam ik aan. Of misschien verwachtte hij zelfs dat ik in tranen zou uitbarsten. Maar dat was ik niet van plan. Geen van beide. Ik werd ineens heel ernstig en ik wist plotseling zeker wat ik wilde.

‘Zou ik alstublieft de manager kunnen spreken?’

‘Natuurlijk. Maar nogmaals, kan ik uw lunch op uw kamernummer zetten?’

‘Nee, want ik logeer hier niet’, herhaalde ik. ‘Nog niet.’

‘Zoals u wilt’, zei hij beminnelijk. ‘Betaalt u contact of met een creditcard?’

‘Eerlijk gezegd heb ik geen geld bij me. Maar ik weet hoe ik eraan kan komen.’

Zijn sympathieke glimlach haperde even. Volgens mij dacht hij dat ik ze niet allemaal op een rijtje had, en dat kon ik hem niet kwalijk nemen.

‘Maakt u zich geen zorgen, die lunch wordt betaald’, stelde ik hem gerust. ‘Maar dan moet ik wel even bellen. Verder wil ik de manager spreken, en ik wil graag een glas champagne, alstublieft.’

Hij kwam direct terug met de champagne. Die smaakte verrukkelijk, heel anders dan het glas van de vorige avond waarmee ik een toast had uitgebracht op de rest van mijn leven. Bij daglicht, in de zonneschijn, zag ik pas goed de dwaasheid daarvan in. Niet alleen omdat ik door ‘Fuck-LarryBird’ in te tikken had ontdekt dat mijn echtgenoot niet de man was die ik in hem had gezien, maar om nog een heleboel andere redenen. In de stralende zon werd het me ineens glashelder dat je nauwelijks verder dan een dag vooruit kunt plannen. We weten niet wat er over een week,

een maand, een jaar zal gebeuren, laat staan dat je plannen kunt maken voor de rest van je leven. De enige constante bestaat erin dat niets constant is. Dat begrip begon op dat moment te dagen, daar bij het zwembad, met de zon in mijn gezicht, de smaak van champagne op mijn tong. Het is onredelijk en onlogisch te denken dat je weet wat je met de rest van je leven aan wilt. We komen soms niet verder dan onze wensen voor de lunch.

‘Goedemiddag.’

De stem klonk achter me. Het was niet de ober die daar stond, maar een knappe, al wat oudere man in een witte blazer. Hij had dezelfde beminnelijke glimlach, maar zijn stem klonk dieper en bezat autoriteit. Hij zag eruit alsof hij uit Europa kwam, misschien uit Spanje.

‘Eduardo Marquez’, stelde hij zich voor. ‘Ik ben de manager. Wat kan ik voor u doen?’

Ik reageerde niet direct, want ik genoot van zijn stem. Hij klonk als die man in *The Princess Bride*. Ik wilde niet praten, maar me koesteren in de gloed van de zon en het warme geluid van zijn bariton.

‘Wat kan ik voor u doen?’ vroeg hij nogmaals en ik kon horen dat hij op het punt stond zijn kalmte te verliezen. ‘U wilde me spreken?’

Ik slaakte een diepe zucht en raapte al mijn vastberadenheid bij elkaar.

‘Inderdaad. Mr. Marquez, ik word geacht hier op huwelijksreis te zijn, in de Four Seasons, maar ik heb ontdekt dat mijn man het doet met een vrouw die voor hem werkt, en dat is natuurlijk verschrikkelijk, om meer dan één reden, niet in de laatste plaats omdat mijn vader hem van meet af aan een klootzak heeft gevonden, en dat is bijna net zo erg als erachter komen dat mijn huwelijk nog geen week gaat duren. Als u mijn vader kende, zou u dat begrijpen. Hoe